

měla vystudovaný interiérový design, ve starém bytě po mně nebyla jediná stopa.

„Měla jsi vidět naše první bydlení,“ prohodila Lucy. „Byla to díra, ale Will i na těch pár metrů vmáčkla svůj styl. Sice jsme ze sprchy míchaly chilli na plotně, ale závěs vypadal jak od Picassa.“

„To jste měly tak malej byt, že byla sprcha hned vedle plotny?“

„I výtah v tomhle domě se mi zdá větší než náš tehdejší byt. Ještě, že jsme tam bydlely tak krátce,“ ušklíbla se Lucy a poplácala mě po zádech, než její pozornost upoutal statný stěhovák nesoucí malou knihovničku. Jediný kousek nábytku, který jsem do našeho bytu s Daxem koupila úplně sama, za vlastní peníze. Zušil. Myslela jsem si, že mu udělám radost. Všude pořád platil on. Chtěla jsem se podílet na účtech, ale faktem bylo, že naše domácnost nikdy tak úplně společná nebyla. Jako bych u něj doma byla na jedné dlouhé návštěvě.

„Oh, to je ono, dobrý muži, postavte to támhle. Ano, tam k té druhé zdi.“ Hned za snědým stěhovákem bez trička vešel Carlos, majitel bytu a náš dlouholetý kamarád. To on trval na tom, že na těch pár krabic a jednu pidi knihovničku potřebujeme speciální stěhovací službu *SEN – Silní, Efektivní, Neodolatelní*.

Když jsem viděla, jak se Carlos kochá pohledem na namakaného stěhováka, podezřívala jsem ho, že právě kvůli *SEN* si nás sem postupně všechny nasáčkoval.

Bydlely jsme s Lucy teprve tři měsíce, když ho potkala na jednom z večírků, kam se vetřela bez pozvání. Ti dva si hned kápili do noty – extrovertní, divocí, hlodaví po životě a všem, co nabízí. Obrazili spolu hezkých pár akcí, než nás Carlos pozval na jeden, který

pořádal u sebe doma. K mé smůle pozval i Daxe a měl nutkání nás seznámit. Trvalo to jen pár týdnů, opustila jsem náš miniaturní byteček a šla bydlet k novému příteli na Madison Avenue. Carlos hned nato nabídl Lucy, aby se vykašlala na tu naši díru v Bronxu a šla bydlet k němu.

Propařili by se New Yorkem šťastně až do smrti, kdyby se neseznámili s Audrey. Carlos jí nastěhování nabídl krátce poté. Dost možná mu přišlo praktické bydlet s barmankou, která ví, kdy má dost.

Od té doby tu ti tři žili všichni hezky pohromadě s občasnými nočními návštěvami svých úlovků. Nechtěla jsem jim narušovat jejich vzájemnou symbiózu, ale čas, kdy se Dax měl vrátit z Evropy, se nezdžitelně blížil a ačkoliv jsem byla ochotná si klidně najít zase nějakou díru, kterou jako jedinou bych byla schopná zaplatit, zhrozili se, sotva viděli fotky dostupných realit. Ještě ten den Carlos objednal *SEN*.

„Vážně je to v pohodě?“ zeptala jsem se ho už asi po milionté. Pořád mi připadalo nepatřičné mu zabrat poslední volnou ložnici.

„Hmm... Co?“ zmateně se ke mně otočil a po očku pořád sledoval stěhováka, s nímž se mezitím Lucy dala do hovoru. Smála se tiše a nebezpečně jako šelma, což na něj očividně platilo. Nebo to byly její hluboké zelené oči a hříva lesklých černých vlasů. Byla uhrančivým zosobněním svého celého jména – Lucifer. Jako dítě vyrůstala v kultu a její rodiče byli cvoci. Když člověk vzal v potaz veškeré okolnosti, vyvázla z toho celkem v pořádku.

„Jestli je v pohodě, že tu budu zaclánět. Co když ti přijede nějaká návštěva?“

„Tak půjdou do hotelu. Zlato, přestaň to řešit.“ Rázně zamířil za mnou ve svých lakovaných mokasínech